

Văn mẫu lớp 9: Phân tích và nêu cảm nghĩ về nhân vật Rô-bin-xơn trong đoạn Rô-bin-xơn ngoài đảo hoang

Rô-bin-xơn ngoài đảo hoang trích chương 10 tiểu thuyết Rô-bin-xơn Cru-xô của nhà văn Đi-phô người Anh trong thế kỉ XVIII. Tác phẩm lúc đầu mang một cái tên dài Cuộc đời và những chuyến phiêu lưu kỳ lạ của Rô-bin-xơn Cru-xô. Phiêu lưu và tự truyện là hai tính chất nổi bật của tác phẩm này. Đoạn trích Rô-bin-xơn ngoài đảo hoang cũng như toàn bộ cuốn tiểu thuyết thấm nhuần một vẻ đẹp nhân văn, vừa cảm thông với sự rủi ro, bất hạnh của một con người, vừa ca ngợi sức sống mạnh mẽ, đầy nghị lực và sáng tạo của một thanh niên giữa một thiên nhiên hoang dã, ngoài đảo hoang!

Nhiều năm tháng đã trôi qua, Rô-bin-xơn đã sống một mình giữa hoang vu. Trước mắt vẫn là những chặng đường đầy thử thách. Anh nói: “Tôi sống yên ổn trên đảo và chịu đựng số phận của mình hơn một năm nữa”. Ta như đang nghe tiếng anh thăm thì kể lại những nếm trải cay đắng ngọt bùi. Tiếng anh như chìm đi trong sóng gió đại dương đang bủa vây hoang đảo.

Anh đã nói với chúng ta những gì anh đã làm và anh đã sống trong ngót ba thập kỷ. Cô đơn, thú dữ, bệnh tật, thiếu thốn. Không thể chết được! Phải sống và biết cách sống. Vốn là một thanh niên ưa mạo hiểm, thích làm giàu, giờ đây hoàn cảnh khắc nghiệt đã rèn luyện anh trở thành một con người “lành nghề trong nhiều ngành thủ công”. Anh làm việc không mệt mỏi để không còn thì giờ “nghĩ ngợi vẩn vơ”. Đó cũng là một phương pháp tư tưởng đúng đắn tích cực. Nhờ thế, anh đã trở thành một thợ nặn rất khéo, nặn được đủ thứ vật dụng, từ chum vại, bình vò đến bát đĩa. Anh đã trồng được thuốc để hút, giờ đây lại nặn được cái tẩu “tuyệt mỹ” nữa, vì thế anh vô cùng “thích thú”. Anh dùng cây miên liễu để đan lát. Đan thúng để quảy mồi săn được, đựng hoa trái kiếm được. Đan bồ đựng thóc, đan được nhiều đồ dùng khác nữa. Nói lao động là sáng tạo, lao động là phát triển năng khiếu thẩm mỹ của con người, trong trường hợp này đối với Rô-bin-xon là hoàn toàn đúng.

Ở đời, những kẻ yếu hèn dễ bị khó khăn quật ngã. Với Rô-bin-xon, anh đã trải qua một vạn ngày cô đơn trên hoang đảo rồi! Tuổi trẻ đã trôi qua. Thể lực và chí khí đã hao mòn. Chẳng cuối cùng bao giờ cũng vậy, khó khăn, thử thách như được nhân lên một cách ghê gớm! "Thuốc đắng chạn liều càng thấy đắng - Đường gay cuối chẳng lại thêm gay" (Hồ Chí Minh). Đó là quy luật. Rô-bin-xon cho biết hoàn cảnh mình: “Thuốc đạn ngày càng khan, thực phẩm cũng vơi dần”. Bước sang năm thứ 11 ở trên đảo, anh đã bắt tay vào việc chăn nuôi, sau khi đã trồng lúa, trồng mạch thành công. Anh đã đánh bẫy dê rừng, làm chuồng và nuôi nấng, thuần dưỡng dê. Chỉ 2 năm sau, anh đã có một đàn dê lên tới 43 con để giết thịt ăn dần. Vừa giàu chí khí, vừa giàu sáng tạo và khéo chân tay, anh đã biết vắt sữa, làm bơ, làm pho mát, thuộc da dê may áo quần, trồng hoa quả. Anh đã nói về đời sống vật chất của mình trên hoang đảo sau những năm dài vật lộn, với tất cả niềm vui ánh lên tự hào: “Các bạn thử nghĩ, một mình trên một hòn đảo hoang vắng mà bữa sáng có sữa tươi, bữa ăn thường ngày có bánh mì, bánh bột gạo tẻ, thịt dê, trứng rùa, bơ và pho mát; tráng miệng thì có các thứ hoa quả, nhất là nho tươi, nho khô, thiết tưởng cũng thịnh soạn không kém ở những khách sạn bình thường tại các thành phố lớn”.

Rô-bin-xon đã không bị thiên nhiên khuất phục. Trái lại, anh biết dùng trí tuệ, đôi bàn tay và ý chí của mình - của CON NGƯỜI - để cải tạo thiên nhiên, bắt thiên nhiên phục vụ đời

sống mình. Việc nuôi dưỡng và thuần dưỡng dê rừng của Rô-bin-xon là một kỳ công. Sữa tươi, pho mát, bơ, áo da mà anh làm ra là thành quả lao động trong gian khổ và cô đơn. Người đọc gần 300 năm nay trên trái đất vô cùng khâm phục anh - một con người bất hạnh mà vĩ đại.

Phần sau của chương 10 nói về “Một vài nét hình thù ông “chúa đảo” khi đi chu du trong vương quốc của mình”. Đây là bức chân dung tự họa rất hóm hỉnh giàu giá trị nhân bản, một điều rất thú vị là trên cái “vương quốc” hoang đảo này, chỉ có một vị “chúa đảo” là Rô-bin-xon, chỉ có một thần dân, đó cũng là Rô-bin-xon. Anh đã nói về trang phục, về mày râu của mình. Ta có thể đi theo vị “chúa đảo” mà chiêm ngưỡng. Bộ áo quần bằng da rất kỳ lạ, có thể làm “kinh sợ” hay “bò ra mà cười” ai đó khi lần đầu bắt gặp. Cái mũ bằng da dê “cao lêu đêu”. Một cái áo chèn cũng cắt bằng da dê “tà áo chấm ngang đầu gối” rất quý tộc; cái quần ngắn may bằng da dê xồm, lông dê dài lê thê, buông thông đến mắt cá, thành ra quần đùi mà không khác quần dài! Cái thắt lưng cũng bằng da dê để giắt cưa và búa. Hai cái túi bằng da dê “hình dáng lạ lùng” để đựng đạn ghém và đựng thuốc súng, đeo lưng lẳng bằng một dây da vòng qua cổ. Đây là những nét miêu tả rất hiện thực nói lên cuộc sống của con người nơi hoang đảo về mặt trang phục, hình hài đã trở nên “cô quái”, kỳ dị. Vì thế chàng trai Rô-bin-xon càng ngày càng “rám nắng, đen sạm lại”. Râu thỉnh thoảng được cạo nhưng vẫn “đâm ra tua tủa như chổi xể”. Trên mép là một cặp ria theo kiểu người Thổ Nhĩ Kỳ “vừa dài vừa rậm khác thường”. Chó vốn là một vật nuôi vô cùng tinh khôn, Rô-bin-xon có một con chó như một người bạn, một vệ sĩ rất trung thành với chủ, từng chia ngọt sẻ bùi với chủ, mà nay, có lúc nhìn “lệ bộ” da dê, râu ria của Rô-bin-xon, nó có vẻ “kinh ngạc khiếp sợ”, nó “nghĩ nghi hoặc hoặc”, sợ hãi, dò xét “cái con quái vật kỳ dị kia là bạn hay là thù”. Đó là chất hoang dã lấn chiếm, hoang dã hóa con người. Phải có một sức mạnh to lớn lắm mới chế ngự và hạn chế sức mạnh ghê gớm của thiên nhiên nơi hoang đảo.

Nhân vật “tôi” tự kể chuyện mình. Một giọng văn trầm, có lúc thoáng một nét buồn, có lúc hài hước. Một trang đời vất vả, cay đắng cũng có khoảnh khắc “thịnh soạn” đáng hoàng. Cái rủi ro phải trả giá cả một thời thanh xuân trong cô đơn và gian nan. Rô-bin-xon hiện lên với tất cả sức mạnh của con người. Anh đã khẳng định và cho mọi

người tìm được một bài học: Dám sống và biết cách sống; sống một cách mạnh mẽ, dũng cảm và sáng tạo trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Có người đã từng ngợi ca, đoạn văn Rô-bin-xon ngoài hoang đảo là bài ca lao động sáng tạo hào hùng của con người. Rô-bin-xon đã phiêu lưu và mạo hiểm. Cái vĩ đại và đáng quý nhất ở anh là anh đã sống đẹp như một con người chân chính.